

[H. C. Andersen.]

dan ser vi alle paa det. Og saa er Ministeren kommet til det Resultat, at saa vist som der er en Sandhed i Ordet om Arbejdets Velsignelse, saa vist bør man tilstræbe, at denne Ungdom faar Del i Velsignelsen. Saa gaar Tankerne videre, man ser en Flok, en Koloni af unge morgenfriske, morgen-glade unge Mennesker i Gang med det Arbejde, hvortil de selv maaske har været med til at lægge Planen. Det gaar med Liv og Lyst 3—4—5 Timer; saa ind til Undervisning, til den teoretiske Dygtiggørelse og ud paa Sportspladsen og efter en hyggelig Aften med Passiar om sociale og andre Problemer ind til den sunde Søvn. Se, det lyder alt sammen meget kønt, men jeg maa sige til den højtærede Minister, at jeg tror ikke paa, at disse Tanker kan føres ud i Livet. De holder ikke overfor det praktiske Livs Besværligheder. Det er for mig Hovedaarsagen til, at jeg ikke vil stemme for Lovforslaget og heller ikke vil raade andre til at gøre det. Jeg tror ikke paa, at det vil virke, som det er tænkt, det hører efter min Opfattelse til den Slags Lovforslag, som, hvis de bliver til Lov, bringer Skuffelse. Hermed rammer jeg for øvrigt sikkert den højtærede Ministers egen Tvivl, og Beviset herfor ser jeg netop deri, at Ministeren i denne Sag har bedt om gode Raad ud over Landet. Det maatte være den første Tanke, man gjorde sig, da man i Vinter saa Ministerens Efterlysning af Forslag. Ingen kunde være i Tvivl om, at Ministeren havde en Mening om denne Sag, eller i Tvivl om, at Ministeren meget hurtigt kunde give sin Mening Forslags Form. Naar Ministeren ønskede at høre andre, maatte man komme til den Opfattelse, at det var Tvivlens Orm, der gnavede.

Altsaa, Ministerens Tanker har været skønne og gode nok og er al Anerkendelse værd. Det er saa rigtigt, som det er sagt, at det er ondt at se den arbejdsløse Ungdom, at rent menneskelige Værdier kan gaa tabt, og at vi maa gøre, hvad vi kan, for at mindst mulig Skade sker. Men den Vej, som anvises i dette Lovforslag, tror jeg ikke er farbar. Jeg har med Interesse læst de Bilag, der følger med Lovforslaget, og jeg ser, at i disse tales der om Lejrskoler, Kolonier og lignende. Jeg maa maaske straks her sige, at personlig nærer jeg en vis Frygt for Lejrlivet, og ingen vil kunne paastaa, at denne Frygt er ugrundet. Ungdomslejre har vi vist nærmest for mange af her i Landet,

og det er et Spørgsmaal, om man ikke snart er kommet saa vidt paa dette moderne Fænomens Omraade, at man bør skænke det lidt større Interesse, end man i Øjeblikket gør. Der tales om, at man bør tilstræbe i disse Kolonier at forsamle de unge, som er indbyrdes sympatiserende og af en vis ensartet, social og politisk, Indstilling. Ja, det lader sig nu ikke gøre. Men jeg ser saadan paa det, at længe vil det ikke være, før Kolonierne faar Besøg, og stille, men maaske stærkt vil de unge blive belært om, at skal de vente en bedre Fremtid, maa Blikket og Forventningerne rettes mod andre Himmelegne, f. Eks. mod Øst. Det kunde være, at man efter endt Lejr- eller Koloniophold kunde spore en vis Ensartethed i politisk Opfattelse. Jeg siger ikke, at Jordbunden i Kolonierne er beredt, men Arbejdsmarken er i hvert Fald for Haanden.

Det er ikke underligt, at man i de til Ministeren indsendte Forslag fremhæver, at de største Muligheder for at skaffe Beskæftigelse formenes at være til Stede paa Landet. Der tales i nogle af Forslagene om kollektive Landbrug, Landbrugskolonier og lignende. Jorden skal dyrkes i Fællesskab, og det, der frembringes, skal være letsælgelige Produkter og saadanne, hvis Fremstilling ikke kræver særlig Uddannelse. Ja, hvad tænker man paa med letsælgelige Produkter, Produkter, som skal fremstilles i sælgelig Form, det vil sige i fin Form, uden at de paa-gældende har særligt Kendskab til Sagen? Man taler om at oprette Landbrug og Havebrug, altsaa om at erhverve Jord. Jeg vil ikke paastaa, at dette er umuligt, men Vanskelighederne vil være saa store, at saavel Kommunerne som Foreningerne sikkert vil vige tilbage allerede i Starten. Derfor tror jeg, som jeg sagde før, at vedtages denne Lov, vil den bringe Skuffelser. Man *tænker sig*, at de unge arbejdsløse faar Adgang til en Gaard. Ja, det staar der. I det hele taget er der meget tænkt i denne Lov. (*Socialministeren* [Steincke]: Der staar ikke noget derom). Jo, i Bilagene, som følger med Forslaget. Man kommer uvilkaarligt til at mindes den uskyldige lille Vise: Jeg en Gaard mig bygge vil, der skal høre Have til. Ja, man kan tænke saa meget skønt, men jeg tror, at en saadan Lov kan ikke undgaa at føre Skuffelser med sig, man vil ikke naa de Maal, som man har sat sig.

Der tales endvidere om Fjerkræavl, det vil man ogsaa have fat i. Jeg tror at